

[Robert Mikkelsen.]

ner en lidt klarere Erkendelse af de Mangler, der knytter sig til dets Arbejde.

Jeg vil ligesom de øvrige Ordførere afholde mig fra at gaa i Enkeltheder. Der er, som jeg har nævnt, mange af Lovforslagets Bestemmelser, som vi i mit Parti finder uacceptable eller uheldige, men det kan være rigtigt at opsætte saadanne Ting til Forhandlinger i Udvalget, og man kan saa ved Lovforslagets anden Behandling vende tilbage til saadanne Spørgsmaal, hvis Enighed ikke kan naas. Men nogle enkelte principielle Spørgsmaal maa jeg allerede nu fremdrage.

Ved Lovforslagets § 1 oprettes der et saakaldt Udlændingsnævn. Dette Udlændingsnævn skal have Forbillede i den svenske Ordning, som vi i øvrigt intet faar at vide om ud over, at den højtærede Minister ved sin Fremsættelse har meddelt, at den paa mange Punkter afviger fra det, der her er foreslået. Nævnet skal have en ret betydelig Myndighed, og det er muligt — jeg er ikke ganske sikker paa det, men jeg er dog tilbøjelig til at tro det —, at Nævnet vil være en Forbedring i Forhold til den nuværende Ordning, men at det derfor er den bedste Ordning, som vi kunde finde, er jo ikke givet. Jeg savner i denne Forbindelse Oplysninger om andre Former for Kontrolmyndighed, f. Eks. mere retslige Former, altsaa en Medvirkning af enten ordinære eller særlige Domstole. Paa Forhaand synes jeg, der var meget, der kunde tale for, at en saadan Ordning vilde være bedre, og i hvert Fald er det efter min og mit Partis Opfattelse forkasteligt og forkert, at velfærdsvigtige Afgørelser, som i visse Tilfælde kan implicere langvarig Indespærring, økonomisk Ruin, Forvisning fra Landet, skal træffes af et Embedsmandsudvalg, i alt væsentligt paa Basis af ensidige Erklæringer fra Politimyndighederne, Erklæringer, som den, Sagen angaar, end ikke har nogen Ret til at faa at se. Ja, jeg vil i denne Forbindelse sige, at der er adskilligt i den Mindretalsudtalelse, som et af Udvalgets Medlemmer har afgivet, der har Krav paa Opmærksomhed og nærmere Undersøgelse.

Bestemmelsen om Udlændingsnævnet hænger sammen med Bestemmelsen i Lovforslagets § 31, der svarer til den midlertidige, nugældende Lovs § 11, hvorefter

ingen har Ret til at blive gjort bekendt med de Erklæringer, der afgives i Fremmedsager. Denne principielt meget vigtige Bestemmelse affærdiges i Bemærkningerne til Lovforslaget med en ganske intetsigende Henvisning til, at Bestemmelsen har været gældende siden 1938. Jeg har forsøgt at finde ud af, hvordan den egentlig er kommet ind i Loven i sin Tid, og det viser sig, at denne vidtrækkende Regel slet ikke er kommet ind efter Ministeriets Ønske, slet ikke er kommet paa Grund af Embedsmændenes Formening om, at der var praktisk Brug for den. Den er kommet, fordi det ærede Medlem af Landstinget Hr. Rytter i Landstingsudvalget rejste et Spørgsmaal om nogle tyske Kvinder og i Forbindelse med dette konkrete Enkelttilfælde kom ind paa, om en vis Hemmeligholdelse ikke var ønskelig.

Saa fremsatte den daværende Justitsminister et Forslag, som fik den Formulering, som senere blev staaende. Da Forslaget kom frem, søgte de, der havde givet Anledning til det, at trække i Land; der blev fremsat et Ændringsforslag, hvorefter i hvert Tilfælde Indfødsretsudvalget skulde have Lov til at se disse Akter, men det var for sent; de Kræfter, der var kaldt til Live, lod sig ikke mere mane i Jorden. Administrationen havde faaet rakt en Lillefinger og greb med Begejstring hele Haanden. Ogsaa her i Folketinget vakte Bestemmelsen megen Betænkelighed, men trods mit Partis bestemte Protest og trods Suk og Klage fra andre Partiers Side blev Bestemmelsen staaende, og nu synes den aabenbart baade Ministeren og hans Udvalg saa selvfølgelig, at den end ikke kræver nogen Motivering. Mine Forsøg paa at faa opklaret, hvad det egentlig var for Enkelttilfælde der kom frem i Landstinget dengang, er hidtil mislykkedes, man erindrer det ikke mere, og jeg vil derfor meget anmode den højtærede Justitsminister om paa Grundlag af de Oplysninger, der maa findes i Ministeriet, at søge klaret det Spørgsmaal for mig. Det kan jo ske under Udvalgsbehandlingen. Det staar i hvert Fald fast, at den Behandling, Fremmedlovgivningen hidtil har faaet her i Tinget, er Hovedaarsagen til, at en saa væsentlig Afvigelse fra normal dansk Retsorden, som der her er Tale om, helt tilfældigt kan smutte ind i Loven og trods Protester og